

Antisemitismus je závažný problém, který trápí řadu společností po celém světě. Pokud jej považujeme za chorobný, můžeme jej chápat jako chronickou (doutnající) sociální patologii s opakovanými vzplanutími, které mnohé lidi znovu a znovu překvapují, neboť se domnívali, že problém byl již vyřešen: „Kde se vzal? Proč se znovu objevil?“ Podle britského profesora G. J. Pulzera je antisemitismus neoddelitelnou součástí evropského vědomí po dobu posledních dvou tisíciletí (Pulzer 1988 in EUMC 2003). Skutečně, při studiu dějin židů v Evropě je až překvapující, nakolik byla křesťanská Evropa od 4. století1 protižidovská. Antisemitismus se lišil ve své intenzitě od místa k místu a v různých dobách, byl však součástí státního náboženství, evropské křesťanské doktríny. V řadě zemí byli židé zbaveni práva držet půdu, obchodovat a zastávat některá další povolání, nesměli uzavírat sňatky s nežidy, nesměli mít otroky, průběžně na ně byly páčány pogromy, byl jim zabavován majetek, byli vyháněni. Za dobré časy se označovalo, když alespoň nebyly pogromy. Za nejlepší léta je tradičně označováno žití pod nadvládou muslimů ve Španělsku, neboť muslimská diskriminace byla oproti té křesťanské nesrovnatelně mírnější. I tak nelze zapomenout, že tento „zlatý věk“, ukázka soužití muslimů a židů, byl charakterizován i diskriminačním zákazem nošení zbraní, jízdy na koni a hlasitých bohoslužeb, placením zvláštních daní a v neposlední řadě zákazem nabývání půdy. Alespoň to však byla doba bez pogromů a bez lživých, nenávistných obvinění. Jak některá obvinění proti židům ztrácela na důvěryhodnosti (např. trávení studní morovou nákazou, čarodějnictví, rituální vraždy, zneuctění hostie apod.), jiná, lépe adaptovaná na aktuální společenské problémy, zaujímal jejich místo. Např. podle současných antisemitských stereotypů židé spiklenecky a „vlastizrádně“ zneužívají principy občanské rovnosti, kterou získali v průběhu posledních dvou století.